

Seria *Karl May*

Volume apărute:

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1- Omul preiilor
2. Winnetou vol 2- Detectiv
3. Winnetou vol 3- Testamentul
4. Old Surehand
5. Secretul lui Old Surehand
6. Secretul țigăncii
7. Insula giuvaerelor

În pregătire:

Ciclul Satan și iscariotul

- Capcana (Cetatea de stâncă)
Omul cu 12 degete
Răzbunarea

Karl May

INSULA GIUVAERELOR

Autor: Karl May

Titlu: Insula giuvaerelor

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-727-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL

Insula giuvaerelor / Karl May. - București : Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-727-7

821.112.2

Capitolul 1 „Contele zănatic”

Golful ce se află lângă orașelul Fallum — renumit pentru stațiunea sa balneară — are în partea dreaptă o coastă mult ieșită în afară și alcătuită din stânci ascuțite, iar în stânga o limbă de pământ, care înaintează în mare sub forma unui pisc ascuțit, acoperit până în vârf de o pădure deasă de stejar și fag. Pădurea e străbătută doar de câteva poteci înguste, care îngăduie vizitatorilor stațiunii să soarbă în liniște aerul curat și să fugă de zgomot.

Limba de pământ oprește valurile furioase, iar pădurea înăbușă vânturile puternice dinspre golf, astfel că stațiunea atrage numeroși vizitatori și îngăduie chiar firilor sfoase să se scalde în voie sau să vâslească, fără să se teamă de valuri.

Într-o frumoasă după-amiază de iulie, trei femei se preumblau agale pe una din potecile pădurii, înfățișând un grup ciudat. În afară de faptul că toate trei purtau pălării galbene, de vară, una era îmbrăcată în albastru, alta în verde și cealaltă în roșu-purpuriu. Femeia îmbrăcată în albastru, foarte înaltă și slabă, ducea în brațe o pisicuță zbârlită și pestriță; cea în verde, mărunță și subțire, ducea un cobai; iar cea în roșu-purpuriu, mică și foarte grasă, ținea în brațe o veveriță, care era legată de gâtul stăpânei sale cu un lanț de aur și o zgârdiță.

Nimeni n-ar fi putut bănui că aceste doamne, atât de deosebit înzestrate de natură, sunt surori.

— Da, scumpa mea Wanka, suspină cea îmbrăcată în albastru, fratele nostru Emil este mult mai atent cu doamnele străine și cu câinii lui urăcioși, decât cu noi. Bărbații sunt și rămân niște barbari, față de care nu știi cum să te porți, oricât de îngăduitoare ai fi!

— Nu vor să înțeleagă niciodată, dragă Freya, că suntem mult mai gingașe și mai simțitoare decât ei, replică cea în verde. De aceea, nu se poate lua nici unei fete în nume de rău, dacă nu e în stare să se hotărăască să-și lege viața de vreun membru al acestui sex de vandali.

— Da, interveni cu voce groasă cea în purpuriu, am ales partea cea mai bună și să nu renunțăm la ea; cu toate că mai ales mie mi-ar fi foarte lesne să mă căsătoresc în condiții strălucite.

— Mai ales ție? întrebă pe un ton batjocoritor cea care purta pisicuța. Auzi, Wanka? Acest „mai ales” sună oarecum jignitor pentru noi. Sora noastră Zilla crede, fiindcă-i cea mai tânără dintre noi, că i se oferă mai multe posibilități de căsătorie sunt...

— Iartă-mă, Freya, protestă grăsună, în noiembrie ai împlinit treizeci și nouă de ani.

— Treizeci și nouă? Ah, s-ar părea că te sinchisești mai mult de vârsta altora, decât de a ta.

— Nu, dar îmi pot da foarte ușor seama, fiindcă ne despart tocmai zece ani, — tu ai treizeci și nouă, iar eu douăzeci și nouă.

— Fie și așa! Dar n-are nici un rost să ne certăm pentru asemenea lucruri fără însemnătate! Farmecul de căpetenie într-o legătură conjugală, pe lângă însușirile sufletești, este înfățișarea femeii — și în privința aceasta trebuie să recunoașteți că vă întrec și sunt în stare să plac oricărui bărbat.

— Sunt destui bărbați care prețuiesc mai mult o făptură subțiratică, decât una înaltă, se îngâmfă Wanka.

— Iar eu vă asigur că majoritatea bărbaților socotesc corpolența ca fiind cea mai ispititoare, adăugă Zilla. Asta mi-a spus-o chiar sublocotenentul von Wolff, pe care, după cum știți, îl număr printre ultimele mele cuceriri.

— Tu? exclamă doamna cea înaltă. Chiar alaltăieri mi-a mărturisit că m-a visat.

— Și eu, sări femeia cea mică, am jucat cu el o partidă de „șaizeci și șase“, pe care a pierdut-o, fiindcă, așa cum s-a scuzat, fermecătoarea mea apropiere îl zăpăcește. E foarte curtenitor acest domn sublocotenent von Wolff.

— Da, foarte! consimți cea înaltă, pe un ton batjocoritor. Numai că eu cred... ah! Ia priviți tabloul acela drăgălaș!

— Unde?

— Care?

— Colo, lângă apă. Dumnezeule, e Magdalena noastră!

— Într-adevăr, e copilașul nostru, rostiră celelalte și toate trei își iuțiră pașii.

Drumul pe care mergeau se sfârșea la o creștătură îngustă săpată de apă și înconjurată din trei părți de tufisuri dese. Acolo se afla legată o barcă, a cărei pânză era coborâtă. În partea de dindărăt a bărcii ședea un băiat, îmbrăcat în haine marinărești de culoare cenușie și cu o beretă, de sub care țâșneau o sumedenie de cârlionți blonzi. Băiatul să tot fi avut vreo paisprezece ani și-și îndreptase luarea-aminte asupra unei fetețe în vârstă de vreo zece ani, care se așezase pe banca din față și pescuia cu o undiță. Fetița era cu adevărat o făptură drăgălașă, răpitoare. Dar vioiciunea cu care arunca mereu undița nu făgăduia că va avea o recoltă îmbelșugată.

— Cum te cheamă? întrebă mititica pe băiat.

— Gerd.

— Gerd, îmi placi. Ai aproape tot atâta putere și dibăcie ca și tata.

— Dar cine-i tatăl tău?

— Tata? Este maiorul Helbig, faimosul cuceritor. Prin urmare, îți poți închipui că trebuie să fie foarte puternic!

— Dar poate să vâslească și o luntre?

— Firește. Încă nu l-am văzut vâslind, dar poate să facă orice.

— Și să conducă o corabie cu pânze?

— Desigur. Dar la asta se pricep și mai mult mătușile mele.

— Mătușile tale? Da' ce, la voi trebuie și mătușile să învețe cum se conduc luntrele?

— Negreșit; fiindcă tata spune deseori, când se duc ele să se plimbe: „Slavă Domnului, iar au plecat la pescuit!“. Prin urmare, trebuie să se priceapă să vâslească, altminteri n-ar putea pescui. Le-ai văzut vreodată?

— Nu știu, fiindcă nu le cunosc.

— Ah, le poți recunoaște foarte ușor: una e lungă și duce în brațe o pisică, a doua e mică și subțire și duce un cobai, iar a treia e grasă și ține în brațe o veveriță.

— Ah, acelea sunt mătușile tale! Păi le cunoaște toată lumea din localitate! Tot Helbig se numesc mătușile, ca și tatăl tău?

— Desigur; sunt doar surorile lui. Pe lângă asta, le mai cheamă Freya, Wanka și Zilla. Dar Conrad le-a poreclit Schreia, Zanka și Brüllă (adică aceea care țipă, aceea care se ceartă și aceea care răcnește).

— Cine-i Conrad?

— E servitorul nostru, pe care eu îl iubesc mult și pe care și tata îl iubește. Dar mătușile se ceartă mereu cu el și atunci el se înfurie, strigă la ele — și apoi o rupe la fugă.

— Ah, atunci nu e prea curajos.

— Curajos? Ba este tot atât de curajos ca și tata, dar nu trebuie să ridice mâna asupra surorilor stăpânului său. Ai și tu un tată, trei mătuși și un servitor?

— Am o mamă și un tată vitreg, apoi patru surori, iar servitorul sunt eu însumi.

— Tu? Pentru ce?

— Fiindcă trebuie să fac totul. Și cu toate acestea, sunt bătut mereu și mi se dă mai puțină mâncare decât celorlalți.

— Ești bătut mereu? întrebă fetița, mirată și disprețuitoare în același timp.

— Da. Trebuie să întind năvoadele și să vâslesc pentru boieri; dar dacă prind prea puțin pește, sau nu câștig destul, mănânc bătaie.

— Săracu' de tine! Câte lovituri primești?

— Nu le număr, dar mă dor rău de tot, răspunse mândru băiatul. Când vin acasă, tata e totdeauna beat. Aș putea să mă apăr, sau aș putea să plec, dar ar plânge mama și nu se cade. De fapt, mănânc bătaie fiindcă nu dau tatei tot ce câștig; pun mereu ceva bani deoparte, altminteri ar flămânzi mama...

— Dumnezeule, dragă Wanka, auzi? Ce tată denaturat!

Strigătul acesta izbucni îndărătul tufișurilor din apropiere, de unde cele trei surori ascultaseră sfârșitul convorbirii dintre cei doi copii.

— Da, un adevărat tată denaturat! întări Wanka.

— Nu, sări sora îmbrăcată în purpuriu, nu numai un tată denaturat, ci un tată vitreg și denaturat! Dar, scumpa mea Magda, cum ai ajuns tu aici?

— M-a condus Gerd, mătușico.

— Prin tot golful?

— Da. Voiam să pescuim.

— Ah, copilule, dacă se întâmpla o nenorocire! Poți să te uzi; poți răci; poți să te răstorni; te poți îneca!

— Nu, mătușico, nu mi se întâmplă nimic, fiindcă mă conduce Gerd. Mi-a spus că nu trebuie să fiu îngrijorată.

— Băiatul se numește Gerd?

Cele trei surori priviră cu vădită plăcere statura lui vânjoasă și chipul lui pârlit de soare.

— Te pricepi într-adevăr să conduci bine o barcă? întrebă sora îmbrăcată în albastru.

— Nu vă fie frică, stimată domnișoară. Voiți să vă convingeți? E loc destul.

— Da, aș vrea să mă conving, fiindcă-mi place să mă plimb cu barca. Dar se tem surorile și nici cobaiul meu nu suferă apa. S-ar putea îmbolnăvi de rău de mare!

— Un cobai nu se îmbolnăvește niciodată de rău de mare, domnișoară! zâmbi băiatul.

Zilla socoti nimerit să spună:

— Noi ne temem? Știi, Freya, că ne defăimezi? Am primit doar și invitația domnului sublocotenent von Wolff la o plimbare cu barca.

— Și eu! sări Wanka.

— Și eu! adăugă Freya. Să ne așezăm în barcă.

Coborârea doamnelor era legată de oarecare greutate, dar cu ajutorul lui Gerd izbuti. Băiatul vădea atâta siguranță în mișcări, încât insuflă încredere celor trei femei.

— Încotro? le întrebă, punându-și barca în mișcare. Spre oraș, sau mai departe?

— Mai departe, dar nu prea mult! hotărî Freya.

— Atunci, putem întinde pânza.

Ridică prăjina și întinse pânza. Începuse să sufle o boare lină, astfel că barca alunecă ușor prin golf, aplecându-se puțin pe o parte. Mai întâi, cele trei surori trădară obișnuita teamă pe care o inspiră apa. Dar îngrijorarea lor pieri încetul cu încetul, datorită manevrelor îndemânatice ale băiatului și mersului sigur al luntrei, astfel că stătură voioase de vorbă cu el, compătimitindu-l sincer; micul barcagiu privea viața curajos și cinstit și știa să răspundă cu mult bun-simț și respectuos întrebărilor ce i se puneau.

Frumusețea vremii scosese în larg numeroase bărci, astfel că pe valurile strălucitoare domnea o vie însuflețire. Una dintre bărci avea o înfățișare ciudată, care atrăgea asupra-i luarea-aminte a tuturor celor ce se plimbau. În ea se aflau doi domni, care păreau că și-au pus de gând să stânjenească pe ceilalți, într-o măsură cât mai mare.

— A cui e barca aceea? întrebă Wanka.

— Apartine unuia dintre vizitatorii stațiunii, răspunse Gerd. Nu-i cunosc numele, dar trebuie să fie un om de seamă, fiindcă-și îngăduie să săvârșească mereu asemenea isprăvi, fără să-l oprească poliția. Vâslește numai de-a curmezișul apei și iese în calea celorlalți, ca să-i sperie. Când sunt doamne în bărci, le stropește. Aruncă în ele cu fructe putrede și s-a întâmplat chiar să răstoarne bărcile mai mici. Îl urâsc.

Când Gerd rosti ultimele cuvinte, chipul său tânăr vădi o expresie dușmănoasă.

— Ți-a făcut vreun rău?

— Da. Veneam cu mama de la ștrand și ne-am întâlnit cu el. Trebuia să ducem un hârdău mare și greu, plin cu pește și ne-a cerut să ne dăm în lături, cu toate că era loc și pentru douăzeci de inși, nu pentru unul. Fiindcă nu ne-am putut feri destul de repede din calea lui, a lovit-o pe mama de două ori cu bastonul. Am vrut să mă năpustesc asupra lui, dar nu m-a lăsat mama. Dacă-mi pricinuieste încă o dată un asemenea rău, n-o să mă mai împiedice nimic să-l snopesc în bătaie.

Barca lui Gerd pătrunse înăuntrul golfului. Cealaltă barcă îi ieși în cale. Freya își duse mâinile la ochi, spre a-i apăra de lumina soarelui și strigă:

— Acum știu cine este!

— Cine? întrebă Wanka.

— Conte de Hohenegg.

— Se poate? „Conte de zănatic“? Uite-l, vine spre noi. Micuțule, ferește-te! De nu, ne joacă vreo festă.

— Dumneavoastră n-o să vă facă nimic! clătină băiatul din cap.

— Aș! Ia seama, tinere! Vâslesc drept spre noi. Să știți că au planuit vreo năzdrăvănie.

Într-adevăr, barca în care se afla contele își urma astfel drumul, încât îndreptătea această bănuială. Când recunosc pe cele trei surori, contele izbucni în hohote și strigă:

— Ei, cine-i acolo? Ho-ho, cele trei pupeze! Ha-ha-ha-ha!

Apoi, șopti ceva tovarășului său și opri barca, trădându-și astfel dorința de a ciocni și răsturna pe aceea a lui Gerd. Cele trei surori scoaseră câte un strigăt de spaimă și de chemare într-ajutor.

— Țineți-vă bine de bănci! le îndemnă micul barcagiu. Nu mă pot feri cu totul, dacă vor să ne lovească; dar mă voi strădui să vășlesc în așa fel, încât lovitura să nu fie prea puternică.

Ochii lui negri priviră furioși pe cei doi vrăjmași.

— Cârmiți la dreapta! îi rugă.

— Cârmește tu la stânga, tinere prostănac! râse contele.

În câteva clipe, barca lui avea să izbească drept în mijloc pe aceea, a lui Gerd. Atunci, tânărul întoarse cârma cu toată puterea și lăsă pânza în voia ei, iar barca se supuse numaidecât: se opri, se ridică pe partea de dindărăt și se răsuci. Datorită acestei mișcări, lovitura se produse spre vârf. Totuși, zguduitura fu destul de puternică pentru călătoarele neobișnuite cu apa. Magda o resimți mai mult, întrucât ședea în partea de dinainte. Ea căutase să se țină de bancă, dar își pierduse echilibrul și se răsturnă în apă.

— Măi, înoată puiculița! Pescuiți-o! strigă contele, râzând și vășli mai departe.

Surorile erau înlemnite de spaimă. Cei care se aflau în bărcile din apropiere văzuseră isprava contelui și veniră în grabă, ca să dea ajutorul trebuincios. Din fericire, însă, Gerd își cunoștea datoria și era destul de curajos, ca să și-o îndeplinească; sări în apă după fetiță, o înșfacă repede cu mâna dreaptă, o ridică și, agățându-se cu stânga de marginea bărcii, o așeză lângă cele trei surori. Într-un minut, barca lor fu înconjurată de o sumedenie de luntre și corăbii și toți vizitatorii stațiunii manifestau o sinceră compătimire pentru fetiță și o nestăpânită indignare împotriva „contelui zănatic“. Numai Gerd rămăsese liniștit.

— N-a murit, strigă. S-a udat, doar. Vecine Klassen, dumneata ai loc, Ia, te rog, doamnele în barca dumatăle și du-le acasă!

Se ridicară numaidecât mai multe mâini și, cu toată teama ce le năpădiseră, surorile se așezară într-altă barcă. Gerd puse mâna pe cârmă, întinse pânza și se pregăti să pornească.

Contele se îndreptase spre ieșirea golfului. Gerd merse pe același drum, ațintindu-și privirea asupra adversarului său. Acum, vântul era prielnic tânărului curajos, care-și cunoștea barca și-și dădea seama că-l va ajuta să-l pedepsească pe conte. Nu-i păsa prea mult că vrăjmașul său e conte, iar dânsul doar un biet barcagiu.

Neavând destulă experiență, contele nu băgă de seamă planul băiatului. După un timp, însă, înțelese ca-l amenință o primejdie. Dar nu se gândi să o preîntâmpine sau să se ferească de ea. I se părea cu neputință ca un tânăr cum era Gerd să se încumete să făurească și să-și ducă la îndeplinire un plan împotriva lui. Acum se aflau amândoi lângă coasta stâncoasă, în dreapta căreia era golful. Prin partea locului existau numeroase vaduri și bancuri de nisip, despre care contele nu știa, dar pe care Gerd le cunoștea foarte bine.

— Hei, băgați de seamă! strigă tânărul, răsucind partea de dinainte a bărcii.

— Hei, băiete, oprește-te! i se răspunse.

— Nu pot; mă lovesc de stânci.

— Coboară pânza!

— E cu neputință. Mă izbesc de bancurile de nisip.

Vicleanul băiat își cârmise într-adevăr barca astfel, încât nici n-o putea opri și nici nu-i putea schimba mersul. Oricum, contelui îi era mai lesne să se ferească din calea lui Gerd, întrucât barca în care se afla el era mai mică și nu avea pânză; și apoi, la vâșle se găseau doi inși vânjoși. Dar, atunci când se hotărî s-o facă, era prea târziu, — ciocnirea era de neînălțurat.

— Hei, cârmiți îndărăt! strigă Gerd.

Strigătul lui urmărea un anumit scop. Văzuse că cei din barcă vor să cârmească spre dreapta; îi îndemnase să cârmească, știind că în felul acesta însăși barca vrăjmașă avea să-i înlesnească o lovitură zdravănă.

— Hei, e prea puțin, prea puțin voinicilor! Țineți-vă bine!

Scoțând și aceste strigăte, lăsă liberă pânza, ca să nu se folosească prea mult de vânt și, din pricina aceasta, să nu-și zdrobească propria-i barcă, sau să se răstoarne.

Ciocnirea care se produse de această dată a fost mai puternică decât cea dinainte. Ea lovi cu extraordinară putere în mijlocul bărcii contelui. Scândurile trosniră; barca se răsturnă cu chila în sus. Partea din față a bărcii pescărești săltă vreme de câteva clipe lângă barca vrăjmașă, apoi lunecă mai departe.

Contele împreună cu însoțitorii săi strigară, iar apoi fură azvârliți în apă. Știind totuși să înoate binișor, ei se ținură la suprafață, văzură stâncile din apropiere și înotară spre ele, căci barca răsturnată nu le mai putea fi de nici un folos.

Gerd fusese și el aruncat în apă și strigase, dar numai de formă. Un privitor atent ar fi putut să observe că strigătul lui era un chiot de bucurie, iar săritura în valuri fusese intenționată. În ciuda tinereții sale, era destul de ager, încât să chibzuiească bine. În cazul în care contele l-ar fi acuzat, el trebuia să se poată apăra. De aceea el se bălăci cât putu de mult în apă

și se urcă înapoi în barcă numai după ce se asigură că ceilalți doi erau deja pe stâncă.

— Stai, băiete, ia-ne de-aici! porunci contele cu glas puternic.

— Imposibil, omule! Mi se scufundă barca. Nu vin acolo. Dacă vă fereți nu dădeți de bucluc!

— Adu-mi măcar barca încoace!

— N-are nici un rost. Scândurile sunt sparte. De altfel nici n-aș putea s-o cârmesc singur; arată de parcă acum se scufundă. Uite, a și dispărut sub apă.

Într-adevăr, sub barcă se formă un vârtej, care trase barca sub apă. Gerd își pescuise șapca din apă și apucă vâslele.

— Stai, așteaptă! ordonă Hoheneegg. Venim noi spre tine.

— Nici asta nu merge, spuse râzând băiatul. Barca mea ia apă și n-o pot încărcă cu încă doi oameni. Dar am să mă duc la mal și am să le spun oamenilor de acolo cu trebuie să fiți aduși înapoi, poate se găsește vreunul care să-și ofere barca unuia care se consideră atât de nobil, încât răstoarnă bărcile, stropește doamnele, iar pe copii îi aruncă în apă. O asemenea poznă n-are voie nici un puști să facă, fiindcă ar primi o chel-făneală pe cinstă de la profesorul său. Să vă fie de bine baia!

El vâslu mai departe și observă cu bucurie că toate bărcile se îndreptaseră spre mal, ca să nu-i strice lui gluma. Când ajunse și el înapoi, îi rugă pe cei de față să-l aducă pe conte.

— Nici nu ne trece prin cap, băiete! răspunse un bătrân lup de mare, care-i întinse mâna dreaptă cu căldură. Ești un băiat viteaz și o să avem grijă de tine să nu ți se întâmple ceva, dacă o să cazi tu în apă. Dar să-l aducem pe el, nu! Fluxul începe imediat; se va ridica repede și s-ar putea să intrăm la apă până să-l remorcăm pe el. Nu vrem să pățim una ca asta. N-avem, nici o obligație să-i împiedicăm baia. Paza de coastă e departe și bărcile de salvare sunt legate toate, iar alarma nu se poate da, fiindcă e vreme frumoasă. Poate să aștepte cât o vrea!

***

Pe una dintre cele mai frumoase străzi ale stațiunii, înconjurată de pomi îngrijiiți și straturi de flori parfumate, se afla o vilă minunată, care era închiriată turiștilor pe timpul verii. În momentul de față ea era locuită de familia maiorului Emil Helbig, venită din țările nordice.

Helbig era un ofițer de vază, dar un om modest; își câștigase pe merit poziția pe lângă prințul său și de aceea avea o mare influență la curte. Cu toate acestea, el nu părea prea bucuros. Firea sa dintr-o bucată îi producea un sentiment de jenă, în acele cercuri unde eticheta cunoștea cele

mai înalte forme ale sale. Se simțea cel mai bine singur și de aceea se îngrijise ca în preajma lui să fie oameni cu firi asemănătoare. În rândurile servitorilor, nu avea decât foști soldați; iar Conrad, la care ținea cu deosebire, era un lăudăros ce nu putea trăi fără stăpânul său, după cum nici maiorul nu-și putea închipui că ar fi în stare să se folosească de alt servitor de încredere. Conrad cunoștea toate ciudățeniile stăpânului său, se învățase cu ele și devenise astfel o copie în miniatură a ofițerului; de aceea, își îngăduia oarecare „libertăți“, de care alții s-ar fi înfricoșat.

Maiorul ședea în odaia sa, plină de un fum gros de tutun. Pe dușumea, pe canapea și pe scaune erau tolăniți unsprezece câini, de diferite rase și mărimi, care păreau că se simt foarte bine printre norii de fum. În fața maiorului era deschisă o lucrare a generalului Clausewitz, pe care ofițerul o cerceta cu luare-aminte. Deodată, se deschise ușa și intră în odaie un bărbat, care putea fi confundat lesne cu maiorul. Amândoi purtau aceeași uniformă cenușie și militărească; numai că aceea a lui Helbig era croită dintr-o stofă mai fină. Amândoi erau de aceeași vârstă, de aceeași statură, purtau părul tăiat scurt și mustăți războinice, dar cel ce intrase avea numai ochiul drept; pe cel stâng îl pierduse în urma unei împușcături de pistol. Lovindu-și zgomotos călcăiele, „luă poziția“, își duse degetul mijlociu la vipușca pantalonilor și așteptă.

— Ce dorești, Conrad?

— Domnul maior a poruncit să-i aduc aminte că vrem să mergem la plimbare; ați înțeles?

— Așa e! Dar am dat tocmai de o carte foarte interesantă. O cunoști?

— Ce carte e, domnule maior?

— O lucrare a lui Clausewitz.

— E minunată, dar n-am citit-o.

— Atunci, de unde știi că e minunată?

— Altminteri n-ar citi-o domnul maior; ați înțeles?

— Bine! Unde-i Magda?

— S-a dus în cercetare.

— În cercetare? Nu te înțeleg.

— A vrut să vadă cum se merge prin pădure. Înțeles?

— Ți-am poruncit doar să n-o lași niciodată să meargă singură prin astfel de locuri, Conrad!

— Să-mi fie cu iertăciune, domnule maior, dar trebuie să creștem în așa fel pe mica domnișoară, încât să nu cunoască frica! În pădurea de aici nu sunt nici tigri, nici șerpi cu clopoței. Înțeles?

— Hm! Dar surorile mele unde sunt?

— Desigur că au părăsit cartierul principal și au plecat la vânătoare după holtei.